

TOM VAN HULSEN

MISSIE AAN DE MERSEY

JOHN ACHTERBERG EN DE WEG NAAR
DE WERELDTOP MET LIVERPOOL

TOM VAN HULSEN

MISSIE AAN DE MERSEY

JOHN ACHTERBERG EN DE WEG NAAR
DE WERELDTOP MET LIVERPOOL

Eerste druk: oktober 2021
Eindredactie: Jim Holterhuës, Joris van de Wier
Tekstcorrectie: Janna ter Meulen
Vormgeving: Remco van de Wier
Ontwerp cover: Michiel Wilman
Foto cover: Courtesy of Liverpool Football Club
Overige foto's: Courtesy of Liverpool Football Club,
Andrew Powell en John Powell
Privébezit John Achterberg

ISBN: 9789083035598

NUR: 491

STAANTRIBUNE

Staantribune Media

www.staantribune.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft geprobeerd alle rechthebbenden op foto's te achterhalen. Zij die menen rechten te kunnen doen gelden op in dit boek gebruikt fotomateriaal, worden verzocht contact op te nemen met de uitgever.

Inhoud

Proloog - Horizon	5	Reina	117
Springen	9	Mignolet	121
Joop	11	Rechterbovenhoek	125
Hoop	17	Karius	127
Achto	21	Knock-out	131
Kanis	25	Rocky	135
Debuut	31	Flying	139
Palmares (1)	37	Aldridge	145
Bangkok	41	Brief	149
Scouse	45	Shite	155
Crazy	51	Testimonial	159
Hurt	57	Palmares (2)	161
Corona	61	Gras	167
Vriend	67	Alisson	171
Bijgeloof	73	Adem	179
Kampioen	75	Keepersgoal	183
Dubbeldekker	79	Pech	191
Leider	83	Palmares (3)	193
Normaal	87	Nederland	201
Klik	89	Avontuur	213
Lijnders	113	Verantwoording	223

PROLOOG

Horizon

Doe je ogen dicht en droom.

Je bent veertien jaar, bezeten van voetbal en bijna dagelijks te vinden op de accommodatie van je amateurclub. Als het eerste elftal traint, sta je langs het veld te kijken. De trainer is een van je jeugdhelden. Hij is de spits van de plaatselijke profclub, waar je zelf ooit ook hoopt te spelen. Die trainer staat weleens langs de lijn als je zelf moet voetballen, als keeper in de C-junioren. Hij geeft je veel complimenten. Op een dag, tegen het einde van het seizoen, vraagt hij of je bij de selectie van het eerste elftal wilt komen. “Ja, prima”, zeg je, glunderend.

Op de training geef je alles. Je bent nog steeds veertien jaar als de trainer je opstelt in het eerste elftal. Je vader staat langs de lijn. Hij laat het niet zo blijken, maar in je hart weet je dat hij trots is. De tegenstander is beter. Je krijgt veel te doen. Je duikt, schiet en stompt alle ballen uit je goal. Vlak voor tijd maak je nogmaals een belangrijke redding en de wedstrijd eindigt in o-o. Na afloop krijg je van alle medespelers een klap op je schouder. Je voelt je onoverwinnelijk. Op school vertel je je vrienden over de wedstrijd. Ze luisteren vol bewondering.

Beter dan dit kan het niet worden.

Doe je ogen dicht en droom.

Je loopt een parkeergarage in, klikt de autodeuren van het slot, gooit je sporttas op de achterbank en stapt in. Je gespt je gordel vast, draait de autolichten aan en start de motor. Je zwaait nog even naar een paar mensen in gele hesjes, die je nastaren. Heel langzaam rij je weg, over het beton richting een tunnel met een omhooglopende weg. Alles om je heen is stil, het enige geluid is dat van een zacht ronkende motor. Het is donker in de tunnel. Dan gaan aan het eind twee massieve deuren open. Zonlicht schiet naar binnen. De poort opent zich verder. Je hoort het geluid van juichende mensen, steeds harder. Je ziet honderden mensen staan, links en rechts van de rijweg, achter dranghekken, de meesten in het shirt van je club. Politieagenten – helm op het hoofd, geel hesje over het uniform – staan voor de dranghekken. Veel mensen hebben een poster, blad of notitieboekje in hun handen, een pen in de aanslag. *“Autograph, please!!”* roepen er een paar. Enkele vrouwen gillen naar je. De agenten gebaren je door te rijden. Je zwaait kort naar links, naar rechts. Aan het eind van de omhooglopende weg sla je linksaf, de mensenmenigte achterlatend. Dan zet je de autoradio aan. In je achteruitkijkspiegel zie je de contouren van het stadion van de club waarvoor je werkt.

Beter dan dit kan het niet worden.

Dit is het verhaal van John Achterberg, oud-doelman van FC Utrecht, NAC, FC Eindhoven en Tranmere Rovers en sinds 2009 keeperstrainer bij Liverpool. Een Utrechtse jongen die op zijn veertiende door FC Utrecht-spits Joop van Maurik in het eerste elftal van de Utrechtse amateurvereniging RUC werd opgesteld en toen besloot dat hij de top zou gaan halen. Een verhaal over de kunst van het keepen, over vallen en opstaan, over training en zelfdiscipline, over vastberadenheid, visie, het belang van focussen op details, de stip aan de horizon en het bereiken van je doel.

Maar dit is ook een verhaal over Liverpool FC, de club die in 2019 de Champions League, de Europese Super Cup en de wereldbeker won en in 2020 na dertig jaar weer eens de landstitel in Engeland. Met John Achterberg als keepers-trainer. Over zijn missie aan de Mersey, nooit opgeven, de wil om te slagen, de magie van voetbal en de weg naar het ultieme succes.

Avontuur

Toen haar man zijn eerste contract tekende bij Tranmere Rovers, dacht Monique Achterberg: leuk avontuur, maar over een tijdje zal hij wel weer bij een Nederlandse club spelen. “John was in 1998 op proef geweest bij Tranmere en kwam toen weer naar Nederland”, vertelt Monique in hun huis in Moreton, vergezeld door haar dochters Lindsey (geboren in 2000), Hayley (2002) en Kirstey (2006). “Hij was nog maar een dag thuis, of hij kreeg van Tranmere te horen dat hij een contract voor ruim anderhalf jaar kon tekenen. Maar dan moest hij wel de volgende dag komen. Het was een zaterdag. We hebben toen heel snel nog wat kleren voor hem gekocht, want hij had bijna niets om mee te nemen. En de volgende dag ging hij en stond hij zomaar onder contract bij een Engelse club.”

In het begin wisten John en Monique Achterberg niet hoe het zou gaan lopen. “Dus we hadden afgesproken dat ik in Nederland zou blijven wonen”, vertelt Monique. “We waren in 1997 getrouwd, hadden een huis in Houten, en ik werkte bij de Rabobank in Bunnik. Zo’n huis verkoop je niet zomaar, en je werk zeg je ook niet zomaar op. Met mijn baas kon ik gelukkig wat regelen. Ik was in principe op woensdag vrij, maar ik sprak af dat ik de ene week op woensdag zou werken, zodat ik dan de week erop altijd van woensdag tot zondag naar Engeland zou kunnen. Liverpool Airport was

toen nog niet wat het nu is. Het was net een soort treinstation, heel gemoedelijk, met één bagageband als ik het me goed kan herinneren. Daar kwam ik dus elke twee weken; en dan haalde John me op en gingen we naar het appartement waar hij woonde.”

“Na anderhalf jaar liep het contract van John af, maar Tranmere wilde dat hij bleef. John wilde dan wel een langjarig contract, want dan konden we beslissen dat ik ook over zou komen om in Engeland te wonen. Uiteindelijk tekende hij een nieuwe verbintenis voor drie jaar. Ik was inmiddels zwanger van Lindsey. Zij is in juni 2000 in Nederland geboren en na een tijdje zijn we naar Engeland vertrokken om daar te gaan wonen.”

“We besloten ons huis in Houten voor drie jaar te verhuren. We hadden bij NAC en bij FC Eindhoven gezien hoe het kan lopen in een voetbalcarrière: niets is zeker. En in Engeland wisten we al helemaal niet hoe het zou gaan. We waren niet zo bekend met de gewoonten in het land en met het voetbal daar. Het was een mooi avontuur in Engeland, dachten we, maar we gingen ervan uit dat we na die tijd weer terug naar Nederland zouden gaan. Maar ja... Toen die drie jaar voorbij waren, kon John opnieuw bijtekenen. En we zijn nooit meer weggegaan. Ons huis in Houten is tot op de dag van vandaag nog steeds verhuurd. En in Engeland zijn onze andere dochters Hayley en Kirstey geboren.”

Net als John moest ook Monique Achterberg wennen aan de Engelse taal, het dialect in Liverpool, en de Engelse gewoonten. “Om de taal goed te leren spreken, ben ik gaan werken op een *boarding school*, een soort kostschool. Daar ben ik terechtgekomen door iemand die daar werkte, Peter Lupson. Hij deed veel voor een kerk in Pensby en had John een keer gevraagd of hij wat jonge keepertjes die aan de kerk verbonden waren wilde trainen. Dat deed John, op een veldje naast de kerk. Peter Lupson was heel behulpzaam en heeft mij vervolgens aan een vrijwilligersbaantje geholpen op die kostschool. Ik ging daar werken bij de jongste jeugd – de peuters, zeg maar – puur om de taal onder de knie te krijgen. Want op de bank in Bunnik moest ik af en toe wel zakelijk Engels spreken, maar het echte Engels is toch heel anders, en zeker in Liverpool. Ik noem maar wat: regenzaarsjes heten in Engeland *Wellington boots*, maar niemand zegt *Wellington boots*, die heten hier gewoon *wellies*. Elektriciteit is eigenlijk *electricity*, maar dat zeggen ze niet. Ze zeggen de *leccy*. Dat soort dingen leerde ik op school van die kleine kinderen. Ik las ze ook voor, uit boekjes, en daar leerde ik ook weer van. Ik vond dat hartstikke leuk om te doen. En ik nam Lindsey dan mee.”

Diezelfde Lindsey ging met haar moeder in de loop der jaren ook vaak mee naar Tranmere Rovers, waar John speelde. Ze kan zich de testimonial die haar vader kreeg toen hij tien jaar bij Tranmere had gevoetbald nog goed

voor de geest halen. “Ik weet nog dat klasgenootjes van mij op de foto wilden met papa, en ik begreep daar niets van”, vertelt Lindsey Achterberg. “Ik vond dat heel raar.” Voor haar zus Hayley is die testimonial haar eerste herinnering aan de voetbalcarrière van haar vader. “Ik weet nog dat ik het heel bijzonder vond om mijn vader in de goal te zien staan bij zo’n wedstrijd, met zoveel mensen op de tribune. En het was ook heel apart om te zien dat al die mensen voor mijn vader kwamen. Na afloop mochten we met het gezin het veld op en toen zaten meisjes uit mijn klas op de tribune ons toe te juichen, een vreemde gewaarwording was dat.”

De naam Achterberg is voor Engelse best moeilijk uit te spreken, zo blijkt. Monique Achterberg: “In een van de eerste klassen van de lagere school had Hayley moeite met het schrijven van onze achternaam. Op de een of andere manier spelde ze de naam steeds verkeerd. De juf gaf haar op een gegeven moment een standje en zei dat ze voortaan wel van haar verwachtte dat ze haar achternaam goed zou schrijven. Maar Hayley zegt altijd gewoon wat ze denkt... “Dan moet u eens leren om onze achternaam goed uit te spreken!” zei ze tegen de juf. Toen moest ik op gesprek komen, want die brutaliteit waren ze in Engeland niet gewend... Haha, ik noem dat Hollandse eerlijkheid van een zesjarige...”

“Bij Tranmere was er één grote lounge”, vervolgt Monique, “waar de familieleden van de spelers en de sponsors samenkwamen. En supporters konden daar voor veel geld ook kaarten voor kopen. Daar ging ik altijd met de kinderen naartoe, maar ik moet zeggen dat ik wel vaak pas in de tweede helft kwam. Er was ook de mogelijkheid om de kinderen naar een oppas of een crèche te brengen, maar dat wilde ik per se niet. Wij hadden ook geen oppas thuis, dat durfde ik niet aan, om ze aan vreemden over te laten. En de familie woonde uiteraard in Nederland. Dus óf ik bleef thuis, óf ik nam ze mee naar het stadion.”

Lindsey is uitgegroeid tot waarschijnlijk een van de grootste fans van haar vader. Dat begon vorm te krijgen nadat John als keeperstrainer bij Liverpool onder contract was komen te staan. “Ik ben het eigenlijk echt leuk gaan vinden toen ik doorhad dat papa met Dirk Kuijt werkte”, vertelt Lindsey, die zelf inmiddels als stewardess bij Ryanair werkt. “Ik vond hem een leuke speler, en hij is natuurlijk ook een Nederlander. Toen ging ik het steeds beter volgen allemaal. Ik heb Dirk Kuijt zelf nooit echt gesproken, maar ik kon wel een keer met hem op de foto. Dat was toen we in 2012 de *Lap of Honour* liepen aan het eind van het seizoen. Na de laatste thuiswedstrijd mogen alle familieleden altijd het veld op en dan lopen we een rondje langs de tribunes. Toen hebben we foto’s met alle spelers gemaakt, ook met Dirk Kuijt. Dat doen we eigenlijk nu nog steeds.

Hayley en Kirstey ook, Hayley was bijvoorbeeld een groot fan van Luis Suárez en is met hem op de foto gegaan tijdens die *Lap of Honour*. En ikzelf met Philippe Coutinho. Hij is nu nog steeds mijn favoriete speler. Ik moest echt bijna huilen toen hij naar Barcelona vertrok. We hadden ook goed contact met hem, en zaten vaak bij zijn familie aan tafel in het spelershome. Na de wedstrijd in de Champions League tegen Barcelona – die 4-0 op Anfield, de mooiste wedstrijd waar ik ooit geweest ben – wilde ik maar één ding, en dat was Coutinho zien. Ik heb op hem staan wachten en toen hij naar buiten kwam, zag hij me meteen staan en liep naar me toe om me gedag te zeggen. Dat vond ik geweldig; hij was me in ieder geval nog niet vergeten, haha.”

“Ik vind het erg leuk om alles wat er over papa verschijnt op internet op te zoeken”, vervolgt Lindsey. “Na een wedstrijd tik ik bijvoorbeeld vaak zijn naam in op Twitter, om te kijken wat er over hem verschenen is. Foto’s, video’s, of gewoon als mensen iets over hem hebben geschreven. En ik kijk de volgende dag in veel kranten, om te kijken of hij daar nog op de foto staat. Die stuur ik dan ook naar hem toe, en die zet hij weer vaak op social media. Er was een keer een wedstrijd waarin Liverpool vlak voor tijd het winnende doelpunt maakte. Papa sprong toen hoog op van de bank. Op tv zag je die beelden, maar bij het opspringen zag je ook dat hij een hele natte kont had, omdat het

geregend had en het stoeltje waarop hij zat nat was geworden. Dat beeld van die natte broek stond toen heel veel op Twitter en Facebook, haha.”

Ook Hayley en Kirstey Achterberg moesten wennen aan de aandacht die hun vader soms trekt. “Het heeft veel leuke kanten, hoor”, zegt Kirstey, die zelf op hoog niveau turnt. “Ook voor ons. De dag na een *Lap of Honour* zeggen klasgenoten bijvoorbeeld altijd tegen me: ‘Ik zag je op tv!’ Dat vind ik wel grappig. Ik ben te jong om nog iets van de Tranmere-tijd te weten, maar langzaamaan ben ik me gaan realiseren wat voor werk hij deed bij Liverpool. En hoe speciaal dat is, ondervind je tijdens zo’n rondje dat je over het veld mag lopen aan het eind van het seizoen, in dat grote stadion.”

“Ik weet nog dat papa bij Liverpool ging werken”, vertelt Hayley, die in een schoenenzaak werkt in het grootste winkelcentrum van de stad, Liverpool One. “We gingen op vakantie naar Amerika en mijn vader en moeder zeiden dat we er een heel mooie vakantie van gingen maken, omdat papa een nieuwe baan had: bij Liverpool dus. We hebben dat echt gevierd tijdens die vakantie. Ik weet bijvoorbeeld nog dat we naar Disney World gingen en dat mijn vader daar aan iemand met wie we aan de praat raakten vertelde dat hij voor Liverpool ging werken. Het was daar heel erg blij mee, dat kon je aan alles merken.”

Zo'n *Lap of Honour* kan overigens ook nadelen hebben, weet de familie Achterberg. Lindsey lacht. "Hayley was een keer ziek thuisgebleven van school, maar die avond was er wel zo'n *Lap of Honour*. En ja, dat is maar één keer per jaar, daar wil je toch bij zijn als familie. M'n moeder had nog tegen haar gezegd dat ze niet voor de camera's lang moest lopen, want anders zouden leraren haar op tv kunnen zien. Dus daar had ze goed op gelet. Maar toen we 's avonds naar Sky Sports zaten te kijken, zagen we beelden van mij en Hayley terwijl Daniel Sturridge zijn handtekening voor ons op een shirt aan het zetten was... Het is allemaal goed afgelopen, maar dat hadden ze natuurlijk op school wel gezien, haha. Bij mijzelf is een keer een examen speciaal voor mij uitgesteld, zodat ik naar de Europa League-finale kon die Liverpool tegen Sevilla speelde, in Basel in 2016."

"Dat viel nog niet mee", vertelt moeder Monique. "De school wilde daar eigenlijk niet aan meewerken, maar nadat Jürgen Klopp een brief had gestuurd, gingen ze toch overstag. Ik moest er toen alleen hoogstpersoonlijk voor zorgen dat Lindsey na het examen geen contact had met haar klasgenoten, die haar anders iets over het examen hadden kunnen vertellen. Toen we de dag erna terugkwamen moest Lindsey vanaf het vliegveld direct door naar school om het examen te maken; de docenten stonden op het vliegveld op haar te wachten. Liverpool verloor die wedstrijd, met 3-1, maar ze was er wél bij!"

Bij die wedstrijd was het hele gezin Achterberg aanwezig, en ook bij de latere Champions Leaguefinales – in 2018 tegen Real Madrid in Kiev en in 2019 tegen Tottenham Hotspur in Madrid – ontbrak er niemand. "Dat zijn toch hele bijzondere wedstrijden", zegt Kirstey. "Heel speciaal om mee te maken en je vader dan op het veld te zien lopen."

"Zo'n finale, daar ben je echt dagen mee bezig in je hoofd", zegt Hayley. "De eerste twee finales verloor Liverpool, maar in Madrid wonnen ze met 2-0 van Tottenham Hotspur en wonnen ze dus de Champions League. Ik vind het ontzettend knap wat mijn vader heeft bereikt."

Bijzonder was ook de manier waarop de goal die doelman Alisson aan het eind van het seizoen 2020-2021 maakte tegen West Bromwich Albion doordrong tot huize Achterberg. "We zaten die wedstrijd op tv te kijken", vertelt Monique. "Maar wij kijken via een satellietverbinding en daardoor lopen onze beelden altijd even achter, soms wel twee minuten. Het was bijna afgelopen en het stond nog 1-1. We wilden al stoppen met kijken. Lindsey zat wat op haar telefoon en opeens riep ze: 'Moet je nu eens raden wie er gescoord heeft!?' Eigenlijk konden we het niet geloven, maar we zijn toch maar blijven kijken. Nou, en toen kwam die goal... En het was nog echt een hele goeie goal ook van Alisson! Ongelooflijk. Het was een keerpunt in het seizoen,

alleen dan aan het einde van het seizoen. Dat John naar Alisson heeft geroepen mee naar voren te gaan, verbaast me niets. Zo zit hij in elkaar. Als John zelf op doel gestaan had, was hij al meteen naar voren gerend, haha.”

Dat de familie Achterberg nog steeds in Engeland woont, is te danken aan het fanatisme van John, weet Monique. En zijn vasthoudendheid. “Vroeger mocht hij als keeper niet bij FC Utrecht blijven, en als je dan nu – zoveel jaren later – ziet wat hij niettemin allemaal heeft bereikt, dat is ongelooflijk knap. Hij is heel bescheiden, en zeker in het begin bij Liverpool moest hij er ook aan wennen dat hij tussen allemaal van die grote spelers stond. Maar daar is hij inmiddels wel aan gewend. John heeft heel veel bereikt, en dat is gelukt omdat hij er ontzettend hard voor gewerkt heeft. Ik ben enorm trots op hem.”

Verantwoording

Sommige passages uit dit boek zijn in een andere vorm eerder verschenen in *Trouw*, *NRC* en *FourFourTwo*.

Ik dank John Achterberg voor de vele uren die hij met mij heeft doorgebracht en de vele WhatsApp-berichten en telefoontjes. Ik dank zijn vrouw Monique en hun dochters Lindsey, Hayley en Kirstey. Mijn dank gaat ook uit naar Peter Lupson, die voor de nodige inspiratie zorgde. En ik dank iedereen die wilde meewerken aan dit boek en in het bijzonder Jürgen Klopp, Pepijn Lijnders, Simon Mignolet, Pepe Reina, Alisson Becker, Les Parry, John Aldridge, Han Berger, Erik van der Meer, René van den Bosch, corrector Janna ter Meulen, vormgevers Michiel Wilman en Remco van de Wier en natuurlijk de mensen aan het roer van uitgever Staantribune, Jim Holterhuës en Joris van de Wier.

Tom van Hulsen

≡ EST. 2014 ≡

VOETBAL
CULTUUR

WORD LID

VAN HÉT MAGAZINE OVER VOETBALCULTUUR

—
6 MAGAZINES

+
WELKOMSTGESCHENK (BOEK)

+
GRATIS TOEGANG TOT STAA TRIBUNE-EVENEMENTEN

+
KORTING OP STAA TRIBUNE-REIZEN

[STAA TRIBUNE.NL/WORD-ABONNEE](https://staantribune.nl/word-abonnee)

VAN DE BOKKENBUURT NAAR ANFIELD

Tom van Hulsen, schrijver van onder meer *Het Geheim van Ipswich* (over de zegetocht van Arnold Mühren en Frans Thijssen in Engeland) en *FC Londen* (over de voetbalhoofdstad van de wereld), duikt dit keer in de wereld van John Achterberg. De voormalige doelman van RUC, FC Utrecht, NAC, FC Eindhoven en Tranmere Rovers is sinds 2009 keeperstrainer van Liverpool FC, een van de grootste voetbalclubs ter wereld.

Van Hulsen volgde Achterberg enkele jaren op de voet, bezocht de stad én vele wedstrijden en sprak uitgebreid met betrokkenen, onder wie Liverpool-trainer Jürgen Klopp. Van zijn ervaringen doet hij op luchtige wijze verslag. Met speciale aandacht voor de bijzondere visie van John Achterberg op keeperstraining, waarin focussen op details centraal staat.

Als een wervelwind raast dit boek door heden en verleden van Liverpool FC, het Engelse voetbal en John Achterberg, die de jarenlange weg van de Bokkenbuurt in Utrecht naar stadion Anfield in Liverpool be kroond zag worden met winst van de Champions League, de Europese Super Cup, de wereldbeker en de Engelse landstitel.

STAANTRIBUNE

